

Inskrift (enligt Dybeck):

... eftir ⁵tot - ...

... æftir dott[ur] ...

»... efter dotter ...»

Runorna äro s. k. vänderunor. Av sista runan finnes endast hst (delvis) jämte spår av en bst. Dybeck antager 1857, att den varit **p** eller **o**, år 1869 **u**.

388. Sigtuna. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 48.

Litteratur: D 2:195. R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), s. 18 (n:r 70), Berättelse 1863 (ATA); P. J. Lindal, Forskningar i Sigtuna-ängden hösten 1875 (ATA); UFT h. 5 (1876), s. 58; G. Stephens, ONRM 2, s. 782; O. Juel, Sigtunas runstenar (i: UFT h. 26, 1908), s. 5.

Äldre avbildningar: Dybeck (D 8:o n:r 70, D 2:195); H. Faith-Ell foto (ATA).

Två stycken av en runsten, ett större och ett mindre, påträffades av Dybeck (1857) »liggande på en gård, som gränsar intill södra sidan af nämnda S:t Olofs tomten¹ och är vid Storgatan (äfvén Kungsgatan kallad) ... Upplysning om stenens forna plats, samt om de felande delarna af honom, har förgäfvets sökts.» I sin reseberättelse år 1863 skriver Dybeck: »Af de fyra icke tillförene kända runstenar, dem jag för åtta år sedan uppdagade i Sigtuna, saknades nu en.» Med dessa fyra av honom upptäckta runstenar avser Dybeck n:r 69—72 i *Svenska runurkunder* (= U 389, 388, 390 och 385); av dessa finnas n:r 68, 71 och 72 (= U 389, 390 och 385) alltså i behåll. Den år 1863 saknade måste sålunda vara n:r 70 (= U 388). Några år senare (1869), då han utgav 5. häftet av *Sveriges runurkunder*, uppger emellertid Dybeck, att det större stycket fanns kvar: »Tu stycken af en runsten, hvilka förr lågo på en gård nära torget. Det större finnes nu i en trädgård längre i vester; det mindre är förkommet.» I UFT h. 5 (1876) meddelas, att stenen »är i senare tid rest i hr C. P. Lehmanns trädgård», bredvid U 389. Senare har den emellertid blivit sönderslagen. År 1887 funnos 9 st. fragment (därav ett litet utan ristning) inlagda i koret till S:t Pers ruin; de fördes till Statens Historiska Museum, där de nu förvaras (inv.-nr 8272:2). — Det mindre, av Dybeck såsom förkommet angivna stycket skall, enligt en blyertsanteckning i ett exemplar av Dybecks *Sveriges runurkunder*, som tillhör Seminariet för nordiska språk i Uppsala, ha funnits liggande i S:t Pers ruin, tillsammans med U 397. Sannolikt beror denna uppgift på förväxling: det torde ha varit de tillvaratagna bitarna av det större stycket, som en tid ha förvarats i S:t Pers ruin, innan de överfördes till Stockholm.

Rödgrå sandsten. Enligt Dybecks teckning ha de båda runstensstyckena tillsammans mätt ung. 3½ aln i höjd och 1½ aln i bredd.

Inskrift (det inom [] supplerat efter Dybeck):

×[ul]fr [×⁵a ... - nk]imunt[r×¹⁰au]k×[ai] ...

UlfR o[k ... I]ngimundr ok ...

»Ulv och ... Ingemund och ...»

Lindals läsning 1875 överensstämmer helt med Dybecks.

¹ Uttrycket »nämnda S:t Olofs tomten» hänför sig till den närmast förut omtalade runstenen U 389 (D 8:o n:r 69), som befann sig »i den tomt som omgifver murlenningen efter S:t Olofs kyrka». »S:t Olofs kyrka» är här fel för S:t Lars. Det kan därför tänkas, att detsamma även är fallet med det följande uttrycket »nämnda S:t Olofs tomten».

Fig. 99. U 388. Sigtuna. Efter D 8:o n:r 70.

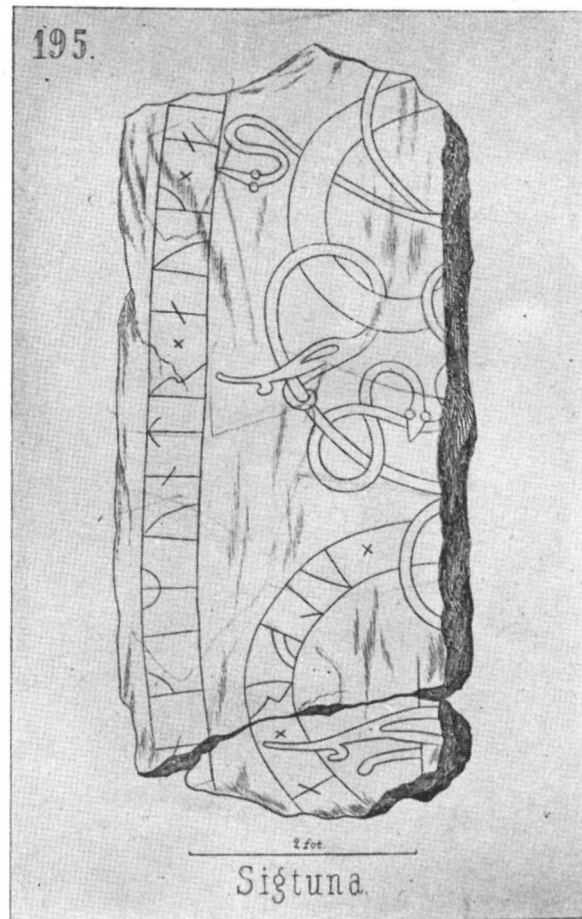

Fig. 100. U 388. Sigtuna. Efter D 2:195.

Om mansnamnet *Ingimundr* se Sö 194.

Ristningen har, av de bevarade fragmenten att döma, varit synnerligen väl huggen, utan tvivel av en skicklig runmästare.

389. Sigtuna. Nu i Stadsparken.

Pl. 49.

Litteratur: D 2:196. R. Dybeck, Svenska runurkunder 1 (1857), s. 18 (n:r 69); P. A. Säve, Berättelse 1863 (ATA); P. J. Lindal, Forskningar i Sigtuna-ängden hösten 1875 (ATA); UFT h. 5 (1876), s. 58; G. Stephens, ONRM 2, s. 783; E. Brate, Anteckningar 1896 (ATA); O. Juel, Sigtunas runstenar (i: UFT h. 26, 1908), s. 6.

Äldre avbildningar: Dybeck (D 8:o n:r 19 och D 2:196); P. A. Säve, teckning (a. a.); Brate foto 1896 (ATA); Juel foto (a. a. fig. 9).

Runstenen omtalas första gången av Dybeck år 1857. Den satt då, sönderslagen i två stycken, inmurad i »en källare, belägen i den tomt, som omgifver murlemningen efter S:t Olofs kyrka. Ingen vet eller vill säga hvar de förut lågo eller om flere delar af samme sten träffats.» »S:t Olofs kyrka» är här fel för S:t Lars, såsom framgår av följande uppgifter. I P. A. Säves reseberättelse år 1863 meddelas: »1. Runsten, 1 aln 6 tum lång o. 14 tum bredast vid dörren och omkr. 1,6 över golfvet, uti Hr A. Granströms källare i samma trädgård, i hvilken S:t Lars's